

Όσιος Ιλαρίων

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όσιος Ιλαρίων (28 Μαρτίου)

Ο όσιος Ιλαρίων, ο ηγούμενος της μονής Πελεκητής στη Βιθυνία της Μικράς Ασίας, έζησε στα χρόνια της Α' Εικονομαχίας. Από παιδάκι ακολούθησε τον μοναχικό βίο. Είχε μέσα του Θείο έρωτα και μεγάλη αγάπη και απόλυτη αφοσίωση για τον Χριστό μας. Και έφθασε, με αγώνες και κόπους, σε μεγάλο πνευματικό ύψος. Και έλαμπε η μορφή του, έλαμπε η ψυχή του και άστραφτε η ζωή του. Ήταν ταπεινός, ευπροσήγορος, μιλούσε μ' όλους και με τον καλύτερο τρόπο, και χα-ρούμενος. Πολύ χαρούμενος. Φαινόταν αυτό μια ώρα μακριά. Άλλωστε, Ιλαρίων σημαίνει ιλαρός. Ση-μαίνει χαρούμενος. Ήταν, δηλαδή, Ιλαρίων όνομα και πράγμα. Και πολύ σπλαχνικός. Ελεούσε. Ελε-ούσε, αγαπούσε και πρόσφερε τα πάντα. Και πολλές φορές, σαν έβγαινε στον κόσμο για διακονία, κι έβλεπε φτωχούς να μην έχουν ένδυμα, τους έδινε το δικό του και γύριζε θεόγυμνος στη μονή. Τον σκέπαζε, όμως, ο Χριστός. Κι οι άλλοι τον βλέπανε να λάμπει και δεν έβλεπαν τίποτε άλλο.

Σε λίγο, χρειάστηκε το μοναστήρι εκεί ηγούμενο, αφού κοιμήθη αυτός που υπήρχε. Και όλοι, με μια ψυχή και με μια φωνή, εξέλεξαν τον Ιλαρίωνα. Και τότε έλαμψε η μονή. Βοηθήθηκαν οι πατέρες, υπό την καθοδήγησή του, και αγίασαν όλοι. Οι εικονομάχοι, όμως, εφρύαξαν εναντίον του. Γιατί δεν συμφωνούσε, με κανένα τρόπο, μ' αυτά που έκαναν εναντίον των ιερών εικόνων και εναντίον της ορθόδοξης Εκκλησίας και πολιτείας του Βυζαντινού κράτους. Γι' αυτό και τον υπέβαλαν σε πολλά βασανιστήρια. Τον ταλαιπώρησαν άμετρα. Τον εξόρισαν. Τον πλήγωσαν. Αλλά εκείνος χαιρότανε. Έκανε σαν μεθυ-σμένος απ' τη Θεία αγάπη. Και δεν καταλάβαινε τίποτα. Ευχαριστούσε τον Χριστό, που τον αξίωνε να πάθει για το όνομά Του, για την πίστη του, για την Εκκλησία και το ποίμνιό του.

Και έτσι έφτασε στα 754, κατά τη Σύνοδο της Ιερείας, και κορυφώθηκαν οι διωγμοί του και τα βάσανά του, η Εικονομαχική Σύνοδος, που καθιέρω-σε την πολεμική κατά των ιερών εικόνων και απεφάσισε πως δεν χρειάζονται οι εικόνες και τις έβγα-λαν από τις εκκλησιές και τις έκαιγαν, έκαιγαν τα ιερά λείψανα και έκαναν τόσες κακουργίες. Κι εκεί, επάνω στο φόρτε των αγώνων και της προσφοράς, ο Κύριος άπλωσε το χεράκι Του και πήρε τον Ιλαρίωνα και τον έβαλε στον παράδεισο. Έμεινε, όμως, το ιερό του λείψανο, έμεινε το όνομά του, οι διδαχές του, το παράδειγμά του, και καθοδηγούν εις τους αιώνες κλήρο και λαό, και το μοναχικό σχήμα.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, *Εαρινό Συναξάρι*, τ. Α', εκδ. Ακτή, σ. 122-123).